

BEATRICE BRAN

Viata
printre
cicatrici

*Jurnalul
unei femei care luptă
cu endometrioza*

TREI

Cuprins

Invitație	7
Cuvânt-înainte	9
Începutul	13
Experiențele din sistemul medical	25
Viața de zi cu zi	47
Emoțiile	59
Factorii (toxici) externi	75
Dincolo de boală	91
Către viitor	107
În loc de încheiere	111

Invitație

Această carte este, în primul rând, o mărturie personală. Nu e o diagnoză, nu e o analiză de cabinet, ci povestea unei femei care a ales să dea glas propriei experiențe, transformând-o într-un dar al vulnerabilității împărtășite, o invitație la solidaritate și speranță.

În calitate de psiholog, am ales să scriu aceste rânduri fără să interpretez sau să explic ceea ce veți citi în carte, ci doar cu dorința de a sublinia valoarea profund umană a demersului. Relația dintre un pacient și psihoterapeut se bazează pe confidențialitate și respect absolut față de spațiul interior al celuilalt. Această confidențialitate rămâne neclintită. Ceea ce veți găsi în paginile următoare nu vine din spațiul terapiei, ci din alegerea autoarei de a-și împărtăși experiența cu acei oameni care vor alege să parcurgă aceste file.

Scrisul, așa cum veți descoperi, devine un act de curaj, dar și o formă de vindecare. Prin cuvintele sale, Beatrice transformă fragilitatea

în forță, durerea, în solidaritate și cicatricile, în dovezi ale rezistenței. Cartea aceasta este mai mult decât o confesiune personală; este o fereastră prin care cititorii pot privi realitatea multor femei care trăiesc cu endometrioză. Nu veți găsi aici rețete sau promisiuni, ci ceva chiar mai valoros: o validare sinceră, autentică, o confirmare că suferința are nevoie să fie recunoscută, că umorul poate conviețui cu durerea, că speranța există chiar și „printre cicatrici“.

Vă invit să citiți această carte cu deschidere și empatie, căci este posibil să vă regăsiți în paginile ei mai mult decât v-ați așteptat!

Povestea lui Beatrice începe aici.

Ioana Elena Porime,
psiholog clinician și
psihoterapeut integrativ

1

Cuvânt-înainte

Nu am visat vreodată că voi scrie o carte despre uterul meu. Și totuși iată-mă aici. Aceasta nu e o carte medicală. Nu e un ghid. E o confesiune. O colecție de momente, cicatrici și revelații. E jurnalul meu. Scris pentru mine, dar și pentru tine. Poate că printre aceste pagini găsești o ancoră. O validare. Sau doar un răspuns tăcut: nu ești singură.

Când am primit diagnosticul, am căutat disperată informații. Statistici. Tratamente. Povești ale altora. Studii de caz. Diete. Voiam să știu dacă voi fi bine. Dacă voi putea trăi o viață normală. Dacă durerea va dispărea vreodată. Nimeni nu mi-a putut răspunde cu certitudine.

Endometrioza e ca un coleg de apartament nepoftit. Nu l-ai invitat niciodată, dar s-a mutat în corpul tău și refuză să plece. Trebuie să înveți să trăiești cu el, să-i anticipezi toanele, să-i cunoști obiceiurile. Uneori e liniștit, alteori face atât de mult zgomot

Încât nu mai auzi nimic altceva. Și știi ce e mai neplăcut? Că în realitate chiar nu poți să-l dai afară.

Nu scriu ca să impresionez pe cineva. E o boală grea, care din păcate face ca fiecare poveste să fie unică. Scriu pentru mine, cea de acum câțiva ani, care plângea în cadă, convinsă că durerea e în capul ei. Scriu pentru celelalte femei care simt că nimeni nu le înțelege. Scriu pentru a da un sens acestei experiențe care mi-a remodelat via... nu, nu. Mi-a schimbat total traiectoria vieții.

Vei găsi aici furie. Disconfort. Mult umor negru. Povești despre medici care m-au trimis acasă doar cu pastile. Despre nopți petrecute încovrigată. Despre relații care s-au destrămat și prietenii care au rezistat. Despre cum am învățat să iubesc un corp care uneori pare că mă urăște.

Dar vei găsi și bucurie. Pentru că viața continuă, chiar și printre cicatrici. Am râs, am iubit, am creat, am trăit — toate în paralel cu durerea. Pentru că, surprinzător pentru mine, viața chiar a mers înainte.

Nu promit răspunsuri. Nici măcar nu promit un final fericit. Promit doar sinceritate. Și poate, undeva între aceste pagini, vei găsi